

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Podbřezí**, se sídlem Podbřezí, zastoupený JUDr. Jaromírem Jeřábkem, advokátem se sídlem Staré Námětí 67, Rychnov nad Kněžnou, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Honební společenstvo Spáleniště, Spáleniště 47, Dobruška, 2) Myslivecké sdružení Domašín -Spáleniště, Domašín 1, Dobruška, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2008, č. j. 8 Ca 36/2008 - 82,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2008, č. j. 8 Ca 36/2008 - 82, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2005, č. j. 43934/2005-11000, zamítl ministr zemědělství rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24. 5. 2005, č. j. 34336/2004-16230, kterým bylo v řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „správní řád“), zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 6. 2004, č. j. 14036-1/ZP/2004-So.

Posledně uvedeným rozhodnutím krajského úřadu byly na návrh žalobce stanoveny s odkazem na § 29 odst. 3, § 69 odst. 1 a § 3 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) pro společenstevní honitbu Podbřezí jakostní třídy,

minimální a normované stavy, požadovaný poměr pohlaví, věková skladba zvěře a koeficient očekávané produkce. Krajský úřad takto rozhodl poté, co dovodil existenci žalobce jakožto právního subjektu, který splňuje zákonné požadavky na tvorbu honitby. Krajský úřad konstatoval, že žalobce rozhodnutím valné hromady konané dne 28. 2. 2003 přijal statuty společenstva a zvolil orgány společenstva, čímž splnil podmínky transformace taxativně vymezené v přechodném ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Jako další možný důvod zániku žalobce krajský úřad odmítl i skutečnost, že na téže valné hromadě bylo rozhodnuto o zrušení společenstva a zároveň byl ustanoven likvidátor. Krajský úřad zde poukazuje na to, že před zánikem honebního společenstva, jenž podle § 25 odst. 1 zákona o myslivosti nastává výmazem honebního společenstva z Rejstříku honebních společenstev, musí dojít ke zrušení společenstva s likvidací, tj. k formálnímu ukončení vlastní činnosti společenstva a následnému vypořádání jeho závazků a práv. K tomu ovšem, podle krajského úřadu, v posuzovaném případě nedošlo. Krajský úřad se dále vypořádal i s otázkou možného zániku společenstevní honitby Podbřezí. Podle jeho názoru k zániku honitby Podbřezí, jež byla v souladu s tehdy platnými předpisy uznána rozhodnutím Okresního úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 3. 2. 1993, č. j. LHZ 391/92-221, nedošlo, jelikož honitba splňovala podmínky tvorby honitby podle zákona o myslivosti, a to již ke dni účinnosti tohoto zákona. Žalobce tedy podle krajského úřadu nebyl povinen podat v zákonné lhůtě, tj. do 31. 12. 2002, návrh na uvedení své honitby do souladu se zákonem o myslivosti, jak v případě nesouladu dosavadní honitby se zákonem o myslivosti vyžaduje přechodné ustanovení § 69 odst. 1 tohoto zákona.

Žalovaný však ve svém výše zmíněném rozhodnutí ze dne 24. 5. 2005, následně potvrzeném rozhodnutím ministra zemědělství, dospěl ke zcela opačnému závěru, když dovodil zánik honebního společenstva i honitby jako takové. Svůj závěr žalovaný vyvozoval jednak ze zmiňovaného rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Podbřezí, kterým bylo rozhodnuto o „zániku“ společenstva ke dni 31. 3. 2003 a v důsledku kterého došlo ke dni 31. 3. 2003 k výmazu Honebního společenstva Podbřezí z Rejstříku honebních společenstev vedeného příslušným orgánem statní správy myslivosti. Tímto rozhodnutím a dále skutečností, že společenstvo podalo „Oznámení o souladu honitby se zákonem o myslivosti“ příslušnému orgánu statní správy myslivosti až ke dni 30. 12. 2003, tedy po uplynutí lhůty, kterou § 69 odst. 1 zákona o myslivosti stanoví pro podání návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, žalobce projevil, podle žalovaného, vůli nevyužít možnosti transformace, a tudíž nepokračovat v mysliveckém hospodaření v takové podobě, jakou dané honební společenstvo mělo podle původní právní úpravy. Tento závěr podle žalovaného jen podporuje další skutečnost vyplývající ze spisu, a to, že byl ustaven přípravný výbor nového honebního společenstva, tj. Honebního společenstva Podbřezí II, který podal příslušnému orgánu návrh na registraci tohoto společenstva spolu s návrhem na uznání nové společenstevní honitby Podbřezí Lhota, jež se liší vymezením hranic od původní honitby Podbřezí.

Posledně zmíněné rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 23. 12. 2005 žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Tento soud svým rozsudkem ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, posoudil věc tak, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Je třeba poznamenat, že rozsudek napadený nyní posuzovanou kasační stížností vydal Městský soud v Praze poté, kdy jeho posledně zmíněný rozsudek ze dne 5. 4. 2007 Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, zrušil. O toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaný nyní opírá svou kasační stížnost, a proto je vhodné jeho podstatné části rekapitulovat.

Nejvyšší správní soud Městskému soudu v Praze vytkl především nepřezkoumatelnost jeho rozsudku ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatečném odůvodnění. Pro tyto vady nemohl Nejvyšší správní soud většinu kasačních námitek vůbec meritorně posuzovat, jelikož ta část odůvodnění rozsudku, v níž se měl městský soud vyjádřit ke skutkovým a zejména právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů a předejít v daném případě závazný právní názor, byla tvořena z valné části takřka doslovně převzatými pasážemi rozsudku jiného soudu, konkrétně Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, k uvedeným závěrům dospěl v jiné, skutkově i právně odlišné věci, pouhé zopakování této argumentace bez dalšího komentáře, tedy vysvětlení, jaký význam mají tyto závěry pro rozhodnutí v dané věci, nemohl být dostačujícím pro řešení sporných otázek v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud tudíž konstatoval, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami, když v jejich rámci nepřezkoumal uvedené závěry žalobou napadených rozhodnutí a že tak bude muset učinit v dalším řízení. Nejvyšší správní soud proto nastínil okruh otázek, které měl městský soud konkrétně posoudit. Městský soud měl nejprve posoudit, jaké následky mělo na existenci Honebního společenstva Podbřezí usnesení valné hromady o jeho zrušení ze dne 28. 2. 2003. Dále se měl zabývat tím, zda povinnost podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti podat pod sankcí zániku honitby do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem vznikala v každém takovém případě, nebo pouze v těch případech, kdy honitba nesplňovala ostatní požadavky na tvorbu honitby (vedle požadované výměry) uvedené v § 17 zákona o myslivosti, v tehdy platném znění. I pokud by městský soud dospěl k závěru, že honební společenstvo ani společenstevní honitba nezanikly, bylo by třeba se dále zabývat otázkou, o jakém návrhu vlastně Krajský úřad Královéhradeckého kraje rozhodoval. Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že podání ze dne 30. 12. 2003 nazvané „oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti“ a podání ze stejného dne nazvané „oznámení o uvedení právní povahy, stanov a orgánů honebního společenstva do souladu se zákonem o myslivosti“ nebyla v žádném případě způsobilá zahájit řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti dle § 69 odst. 1 tohoto zákona, neboť takový návrh mohl být podán jen do 31. 12. 2002. Na druhou stranu je ovšem třeba vzít v úvahu i to, že přílohou jednoho z těchto oznámení byl návrh žalobce na stanovení plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů. Bude tedy nutno posoudit postup Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, který sice nejprve oznámil zahájení správního řízení „ve věci registrace Honebního společenstva Podbřezí a ve věci oznámení o souladu honitby Podbřezí a návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů“, posléze však v rozhodnutí stanovil pro společenstevní honitbu Podbřezí toliko jakostní třídy, minimální a normované stavy, požadovaný poměr pohlaví, věkovou skladbu zvěře a koeficient očekávané produkce s tím, že předmětná honitba byla již uznána výše uvedeným

rozhodnutím Okresního úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 3. 2. 1993 a jejím držitelem je žalobce. Krajský úřad tedy v daném případě nerozhodoval o uznání honitby dle § 18 a § 29 zákona o myslivosti, neboť zde se nejednalo o novou honitbu, ale o honitbu již existující, která byla uznána podle předchozích právních předpisů, avšak rozhodoval na základě analogického použití § 29 odst. 3 zákona o myslivosti o návrhu na stanovení jakostních tříd, minimálních a normovaných stavů, věkové skladby a koeficientu očekávané produkce této honitby.

Pokud by Městský soud v Praze zjistil, že pro takto vymezený přezkum žalobou napadených rozhodnutí neposkytují rozhodnutí žalovaného a jím předcházející správní řízení dostatečný podklad, ať již pro absentující důvody či pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, měl zrušit žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), příp. b) s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v takovém případě by ovšem musel, jak Nejvyšší správní soud upozornil, zcela konkrétně a jednoznačně uvést, se kterými otázkami se správní orgán řádně nevypořádal, resp. které pro věc rozhodné skutkové okolnosti nebyly řádně objasněny.

Nejvyšší správní soud dále připomněl, že i v takovém případě by navíc byl Městský soud v Praze povinen vypořádat se s těmi žalobními námitkami, jejichž posouzení případně konstatovaný nedostatek důvodů rozhodnutí žalovaného či nedostatečné zjištění skutkového stavu nebrání, jako je např. žalobcem uplatněný žalobní bod týkající se namítané podjatosti předsedy rozkladové komise žalovaného.

Nejvyšší správní soud na závěr dovodil, že řízení před městským soudem bylo navíc zatíženo i vadou, k níž Nejvyšší správní soud musel přihlédnout z úřední povinnosti. Městský soud totiž opominul, že správního řízení se vedle žalobce účastnila také sousední honební společenstva a myslivecké sdružení. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu vyplývá, že sporná otázka existence žalobce a jeho honitby souvisí také s určitými nejasnostmi ve vymezení území a hranic této honitby, bylo tedy zřejmé, že tato sousední společenstva a další subjekty, jež se účastnily předmětného správního řízení, patřily mezi osoby, jež mohly být ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním žalobou napadeného rozhodnutí či jeho případným zrušením městským soudem. Městský soud v Praze tedy jednal v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s., jestliže tyto osoby neuvědomil o probíhajícím soudním řízení a nevyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Skutečnost, že žalobce tyto osoby v žalobě neoznačil, ač k tomu byl povinen, nemohla jít k jejich tíži. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, dostupný na www.nssoud.cz) je uvedené porušení procesních ustanovení městským soudem vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s.] a bylo tedy rovněž důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 109 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V novém řízení městský soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2008, č. j. 8 Ca 36/2008 - 82, žalobou napadené rozhodnutí opět zrušil.

Z odůvodnění rozsudku ze dne 27. 5. 2008 vyplývá, že městský soud nejprve doslovně zrekapituloval výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a bez dalšího dospěl k závěru, že pro takto vymezený přezkum žalobou napadených rozhodnutí neposkytují rozhodnutí žalovaného a jim předcházející správní řízení dostatečný podklad, a to jak pro absentující důvody, tak i pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Vzhledem k uvedenému Městský soud v Praze rozhodnutí ministra zemědělství zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze se v odůvodnění svého rozsudku zabýval i námitkou podjatosti předsedy rozkladové komise. V této otázce se městský soud odvolal na § 12 odst. 1 správního řádu, podle kterého o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, rozhoduje orgán, jemuž byly důvody vyloučení známy. Správní orgán je povinen o námitce podjatosti vznesené účastníkem řízení rozhodnout formou rozhodnutí ve správním řízení. Pokud tedy žalobce, jak namítá, vznesl opakovaně námitku podjatosti předsedy rozkladové komise již v průběhu správního řízení, mělo o ní být uvedeným způsobem rozhodnuto. Městský soud tedy shledal žalobu v tomto bodu důvodnou.

Žalovaný (stěžovatel) napadl i tento druhý rozsudek Městského soudu v Praze včasnou kasační stížností opírající se dle názoru stěžovatele o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti však vyplývají tvrzené důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před soudem.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se Městský soud v Praze v rozporu s § 110 odst. 3 s. ř. s. neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, když zde vytčené nedostatky řízení napravil pouze formálně, ale po věcné stránce se s nimi nevypořádal. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že městský soud se věcně nezabýval žádnou z vymezených otázek, jak mu Nejvyšší správní soud uložil. Pouze dospěl k závěru, že pro takto vymezený přezkum žalobou napadených rozhodnutí neposkytují rozhodnutí stěžovatele a jim předcházející správní řízení dostatečný podklad, a to jak pro absentující důvody, tak i pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, přičemž nerespektoval povinnost konkrétně určit, se kterými otázkami se správní orgán řádně nevypořádal a které pro věc rozhodné skutkové okolnosti řádně neobjasnil.

Dále se stěžovatel v kasační stížnosti opět vrací k otázkám právního posouzení možného zániku žalobce a honitby Podbřezí, přičemž uvádí, že se neztotožňuje s právními závěry městského soudu ohledně těchto otázek. Odůvodnění tohoto stížního bodu se shoduje s argumentací stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítá, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku podjatosti předsedy rozkladové komise. Podle stěžovatele nebyl důvod k této námitce vůbec přihlížet, jelikož podle § 61 odst. 2 správního řádu rozhoduje o rozkladu vedoucí

ústředního orgánu státní správy na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise. Ministr však není návrhem této komise vázán, jelikož tato je pouze poradním orgánem. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že JUDr. J. U. nebyl pracovníkem, který by prováděl předmětné správní řízení, nezpracovával předmětné rozhodnutí, a proto se na něj ustanovení § 12 odst. 1 správního řádu nevztahovalo.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s výrokem i s odůvodněním rozsudku městského soudu a neshledává v něm žádný nedostatek, jenž by odůvodňoval podání kasační stížnosti. Ve správním řízení se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by žalobce nesplnil podmínky přechodného ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. Honební společenstvo Podbřezí splnilo podmínky § 69 odst. 2 zákona o myslivosti na valné hromadě dne 28. 2. 2003, požadavek na minimální výměru honitby 500 ha dle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti byl rovněž splněn, jiná povinnost pro stávající honební společenstva z daného ustanovení nevyplývá. Pokud jde o oznámení o souladu honitby se zákonem, žalobce opakovaně navrhoval výslech Ing. V. H., pracovníka tehdejšího Okresního úřadu v Rychnově nad Kněžnou, který se zabýval agendou myslivosti. Ve správním spise je doloženo rovněž jeho čestné prohlášení. Žalobce splnil ke dni 31. 3. 2003 vše, co bylo dle zákona třeba. Pokud o určení normovaných a kmenových stavů a zařazení honitby do jakostních tříd požádal později, nemá to vliv na jeho existenci ani na existenci jeho honitby. Žalobcem opakovaně namítanou podjatost předsedy rozkladové komise stěžovatel neřešil, nijak na tyto námitky nereagoval, přitom předseda rozkladové komise mohl zásadní rozhodnutí tohoto poradního orgánu ovlivnit.

Obě osoby zúčastněné na řízení ve svém společném vyjádření ke kasační stížnosti uvedly, že kasační stížnost podporují, a v podrobnostech odkázaly na svá předchozí podání ve správním řízení.

Kasační stížnost je důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 17. 1. 2008 zavázal městský soud k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na vymezené otázky, které již byly shrnuty výše. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, že tak městský soud neučinil a namísto toho dospěl k závěru, že pro takto vymezený přezkum neposkytují rozhodnutí stěžovatele a jím předcházející správní řízení dostatečný podklad, a to jak pro absentující důvody, tak i pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Pro tento případ však Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil zcela konkrétně a jednoznačně uvést, se kterými otázkami se správní orgán řádně nevypořádal a které pro věc rozhodné skutkové okolnosti řádně neobjasnil. To ovšem Městský soud v Praze neučinil.

Nejvyšší správní soud tedy musí přisvědčit stěžovateli, že městský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval. Nejvyšší správní soud uložil primárně městskému soudu, nikoliv stěžovateli, aby se v rámci uplatněných žalobních bodů zabýval výše nastíněnými okruhy relevantních otázek. Učinil tak nikoliv proto, aby městský soud tuto povinnost bez dalšího mechanicky přesunul na stěžovatele, ale proto, aby tam, kde je to možné, městský soud na věc zaujal jednoznačný právní názor. Možné a

zároveň i nutné je to přinejmenším u posouzení dvou důležitých otázek, a to je otázka existence žalobce, tedy otázka, zda žalobce zanikl v souvislosti s rozhodnutím své valné hromady ze dne 28. 2. 2003, a dále otázka existence jeho honitby, tj. otázka, zda žalobce měl povinnost vyplývající z § 69 odst. 1 zákona o myslivosti podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, a pokud ano, zda tak v uvedeném termínu skutečně učinil. Je zřejmé, že stěžovatel se těmito otázkám ve svých rozhodnutích v 1. i 2. stupni věnoval a dospěl k jednoznačným závěrům. Jeho rozhodnutí jsou tedy v tomto ohledu přezkoumatelná, jiná otázka je, zda jsou také správná. Je právě na Městském soudu v Praze, aby toto posoudil. Teprve pokud městský soud dospěje v těchto otázkách k jiným závěrům než stěžovatel, tedy k tomu, že žalobce ani jeho honitba nezanikly, bude na jeho zvážení, zda rozhodnutí stěžovatele zruší a zároveň mu uloží, aby se zabýval třetí rozhodnou otázkou, tj. zda byl Krajský úřad Královéhradeckého kraje v takovém případě oprávněn samostatně rozhodnout o jakostních třídách, minimálních a normovaných stavech zvěře pro honitbu žalobce atd. Pokud totiž stěžovatel dospěl v přezkumném správním řízení k závěru, že žalobce i jeho honitba zanikly, je přirozené, že se posledně zmiňovanou otázkou dosud detailně nezabýval, ta by získala na významu až po té, pokud by se uvedený předpoklad stěžovatele na základě posouzení městského soudu ukázal jako nesprávný.

Nejvyšší správní soud tedy uznal námitku stěžovatele, že se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předcházejícím rozsudku, důvodnou.

K námitkám stěžovatele týkajícím se otázek možného zániku honebního společenstva Podbřezí a honitby Podbřezí, je třeba upozornit na to, že pasáže kasační stížností napadeného rozsudku, proti nimž stěžovatel v této souvislosti brojí, nepředstavují závěry městského soudu, ale jsou pouze součástí rekapitulace dosavadního řízení, tak jak ji městský soud v daném rozhodnutí uvedl. V tomto případě se jedná o doslovné citace oznámení žalobce příslušnému orgánu státní správy myslivosti, tj. oznámení o souladu honitby se zákonem o myslivosti a oznámení o uvedení právní povahy, stanov a orgánů honebního společenstva do souladu se zákonem o myslivosti. Jak již bylo řečeno, městský soud prozatím k těmto otázkám žádný právní názor nezaujal, až tak učiní, bude ho případně možné napadnout kasační stížností.

Pokud jde o stížní námitku týkající se závěrů městského soudu k tvrzené podjatosti předsedy rozkladové komise, již bylo zmíněno, že městský soud s odkazem na příslušná ustanovení správního řádu uznal žalobu v tomto bodu důvodnou vzhledem k tomu, že stěžovatel o námitce podjatosti JUDr. J. U., vznesené v rámci správního řízení, nerozhodl, přestože tak na základě příslušných ustanovení správního řádu podle názoru městského soudu učinit měl. Z kasační stížnosti však vyplývá, že stěžovatel popírá, že by bylo možné podjatost předsedy rozkladové komise vůbec namítat. Na tuto námitku stěžovatel v každém případě reagoval v žalobou napadeném rozhodnutí, když uvedl: *„K dalším námitkám Honebního společenstva Podbřezí, následně písemně doručeným v řízení o rozkladu, je třeba uvést, že o podaném rozkladu v souladu se správním řádem rozhoduje toliko ministr zemědělství, který není při svém rozhodování vázán názorem jiných osob ani návrhem jím ustavené zvláštní komise.“* Přestože zde není uveden explicitní odkaz na vznesenou námitku

podjatosti, lze dovodit, že tato pasáž rozhodnutí se vztahuje právě k předmětné námitce žalobce.

Městský soud tedy měl nejprve zodpovědět otázku, zda bylo vůbec možné uplatnit námitku podjatosti člena rozkladové komise. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že byť v současné době § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, stanoví, že ustanovení o podjatosti úřední osoby obdobně platí i pro rozkladovou komisi, a tedy podle aktuální právní úpravy by bylo možné namítat podjatost členů rozkladové komise, příslušná ustanovení správního řádu z roku 1967 o vyloučení pracovníků správního orgánu se dle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 4. 1997, sp. zn. 7 A 110/95) nevztahovala na členy rozkladové komise, neboť v řízení o rozkladu rozhoduje ministr samostatně ve své vlastní pravomoci, a není tudíž vázán návrhem jím ustavené zvláštní komise (rozuměj rozkladové komise). Na tuto judikaturu ke správnímu řádu z roku 1967 navázal i Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 20. 7. 2004, č. j. 6 A 116/2001 - 120, publikovaném pod č. 919/2006 Sb. NSS, dovodil: *„Tato komise není orgánem, který by o věci rozhodoval; není tedy správním orgánem s vrchnostenskou pravomocí. Otázka, zda členem rozkladové komise může být pracovník, který se účastnil na rozhodování v I. stupni správního řízení, tak není otázkou zákonnosti či procesní správnosti, ale spíše vhodnosti takového řešení. Její posuzování se proto vymyká kognici správního soudu, který nalézá toliko o právnosti postupu správního orgánu.“* Jinými slovy, Nejvyšší správní soud odmítl možnost vyloučit podle předchozího správního řádu člena rozkladové komise pro podjatost, jelikož tento není pracovníkem správního orgánu, v jehož vrchnostenské pravomoci by bylo o věci rozhodnout, ale je pouze členem poradního orgánu, jehož návrhem se ministr při rozhodování o rozkladu nemusí řídit. S ohledem na uvedené se tedy na člena rozkladové komise nevztahovala ustanovení o vyloučení pracovníků nebo členů správního orgánu, tj. § 9 až 13 správního řádu. Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze stojí na premise opačné, je nutno dovodit nezákonnost tohoto rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nad rámec stížních námitek se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, zda zde nejsou další vady, k nimž by musel dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout skutečnost, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku nesprávně vyložil výše uvedenou argumentaci Nejvyššího správního soudu k otázce osob zúčastněných na řízení, když konstatoval, že *„Nejvyšší správní soud vyhověl kasačním stížnostem žalovaného správního orgánu a napadený rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 62/2006 - 24 ze dne 5. dubna 2007 svým rozsudkem ze dne 17. ledna 2006 č. j. 5 As 29/2007 - 64 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že řízení před soudem bylo zatíženo vadou opomenutí sousedního honebního společenstva a mysliveckého sdružení, která sice nebyla účastníky původního správního řízení, ale na základě jejichž opožděných odvolání bylo postupem podle § 60 a 65 správního řádu zrušeno původní rozhodnutí krajského úřadu“*. K tomu lze pouze dodat, že nejenže zmíněné subjekty byly účastníky správního řízení, ale byly jimi spolu s dalšími pěti honebními společenstvy, jejichž honitby sousedí s honitbou žalobce. Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku výslovně jmenoval pouze Honebního společenstvo Spáleníště a Myslivecké sdružení Domašín - Spáleníště, a to s odkazem na jejich podání, na kterých lze jejich zájem na

rozhodnutí ve věci zcela zřetelně demonstrovat. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že vzhledem k nejasnostem ve vymezení území a hranic honitby Podbřezí všechna ostatní sousední honební společenstva patří mezi osoby, jež mohly být vydáním žalobou napadeného rozhodnutí či jeho případným zrušením městským soudem přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy bohužel musí konstatovat, že i tentokrát Městský soud v Praze jednal v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s., jestliže zmíněné osoby neuvědomil o probíhajícím soudním řízení a nevyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá než opět dovodit, že vzhledem k již citované ustálené judikatuře správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, dostupný na www.nssoud.cz) je uvedené porušení procesních ustanovení městským soudem vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s.], navíc i v tomto ohledu městský soud postupoval v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. října 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu